

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. П., 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Атанас Кобуров

при участието на секретаря Вера Сухарова
като разгледа докладваното от Атанас Кобуров Гражданско дело № 20231230101099 по описа за 2023 година

Производството е с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД и чл. 55, ал. 1 от ЗЗД.

Образувано е по молба от адв. Д. В. М. от АК-П., с адрес на кантора и съдебен адресат в гр. П., бул. "П." № 81, ет. 3, ап. Б, в качеството му на пълномощник на В. М. Н., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Б., общ. П., обл. Б. и съдебен адресат гр. П., бул. "П." № 81, ет. 3, ап. Б, **против** „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК: 202531869, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Николай Пенчев Пенчев.

Ищцата твърди, че между нея и ответното дружество има сключен договор за потребителски кредит и с предявения иск претендира да бъде прогласена нищожността на клауза от този договор, предвиждаща заплащането на неустойка, поради противоречие с добрите нрави и поради това, че е сключена при неспазване на законоустановените норми, както и ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищцата сума в посочен размер, представляваща недължимо платена по недействителна клауза за неустойка по цитирания договор.

Към настоящото производство с Протоколно определение № 43 от 30.01.2024 г. на основание чл. 213 от ГПК е съединено и Гр.д. № 1195/2023 г. по описа на РС-П., образувано по искова молба на същия ищец срещу същия ответник.

Ищецът твърди, че е страна по:

1. Договор за потребителски кредит № 819449/24.02.2023 г., сключен със „Сити Кеш“ ООД. Сочи, че съгласно договора за кредит ищцата трябва да върне сумата от 1622,83 лева, при сума за получаване 1400 лева, при срок на кредита от 16 вноски. Изложено е, че по посочения договор ищцата дължи на ответното дружество неустойка в размер на 1129,17 лева, разсрочена на 16 вноски, като по този начин общото задължение по договора възлиза на 2752 лева. Ищцата твърди, че така уговорената клауза по Договор за потребителски кредит № 819449/24.02.2023 г., предвиждаща заплащането на неустойка е нищожна поради накърняването на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД, а именно - нарушава принципа за справедливост и необлагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Соци, че процесната клауза от договора е неравнопавна, тъй като същата предвижда заплащането на сума, която е необосновано висока, чрез нея в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително възнаграждение, заобикаля се закона и по-конкретно разпоредбите на чл. 19, ал. 4 ЗПК. На следващо място твърди, че цитираната клауза от договора е нищожна на основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, тъй като не е индивидуално уговорена.

2. Договор за потребителски кредит № 721357 от 15.08.2022 г., сключен със „Сити Кеш“ АД, по силата на който следва да върне на дружеството сумата по кредита в размер на 420,42 лева, при сума на получаване 400 лева, при ГПР 49,78 %, годишен лихвен процент 40,05 %, при срок на кредита от 11 вноски. Посочва, че съгласно чл.11, ал.1 от процесния договор, заемателят се задължава в срок от три дни да представи обезпечение по начина и реда и отговарящо на условията на чл.5 от Договора, а при неизпълнение на тези условия се дължи неустойка в размер на 118,58 лева. Излагат се твърдения, че така уговорената клауза в чл.11, ал.1 от Договора, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 118,58 лева е нищожна на основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, във вр. с чл.143, ал.1 и чл.146, ал.1 от ЗПП, както и поради нарушение на чл.19, ал.4 от ЗПК във вр. с чл.21, ал.1 от ЗПК.

Сочи още, че е погасила търсените суми по Договора за потребителски кредит в размер на 449 лева, с които са погасени – 400 лева главница, 20,42 лева лихва и тази за неустойка в размер на 28,58 лева.

Твърди, че не дължи сумата в размер на 28,58 лева, представляваща неустойка за непредоставено обезпечение по цитирания договор за потребителски кредит, тъй като същата е нищожна, като противоречаща на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД, и защото противоречи на конкретно посочени в молбата императивни разпоредби на ЗЗП.

Излага съображения, че процесната клауза е неравнопавна такава, тъй като нарушава принципа за справедливост и необлагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Същата предвижда заплащането на сума, която е необосновано висока, в

размер на над половината от сумата по отпуснатия кредит, с което се нарушава освен принципа на добросъвестност и справедливост, но и със същата се цели неоснователно обогатяване, чрез клаузата за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително възнаграждение. На следващо място твърди, че цитираната клауза от договора е нищожна на основание чл.146, ал.1 от ЗЗП, тъй като не е индивидуално уговорена.

Излага, че като недължимо платена, сумата представляваща неустойка по договора за потребителски кредит следва да ѝ бъде възстановена.

В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което да приеме, че неустойката по чл.6.2 от Договор за заем от 24.02.2023 г., сключен със „Сити Кеш“ ООД, е нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, поради противоречие с добрите нрави и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл. 143, ал. 1 и чл. 146 от ЗЗП и чл. 21, ал. 1, вр. с чл. 19, ал. 4 от ЗПК, както и да постанови решение, с което да приеме, че клаузата предвидена в чл. 11, ал. 1 от Договор за потребителски кредит № 721357/15.08.2022 г., сключен между В. М. Н. и „Сити Кеш“ ООД, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 118,58 лева, е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 143, ал. 1 и чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, както и поради нарушение на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗПК и поради противоречието ѝ с добрите нрави; както и на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, да осъди „Сити Кеш“ ООД да заплати на В. М. Н., сумата в размер на 28,58 лева, недължимо платена по недействителната клауза за неустойка по чл. 11, ал. 1 от Договор за потребителски кредит № 721357/15.08.2022 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата.

Прави се искане за присъждане на сторените по делото разноски.

Ответното дружество в депозирания писмен отговор признава предявения иск предявения иск по чл.26 от ЗЗД /по Договор за заем от 24.02.2023 г./, като прави искане да не бъдат възлагани разноски, тъй като не е станал причина за завеждане на настоящето дело.

Отделно от това по реда на чл. 211 от ГПК предявява и насрещен иск, с който се иска да осъди ответника В. М. Н. да заплати на „Сити кеш“ ООД, сумата от 1 400 лева, представляваща главница по договора за потребителски кредит от 24.02.2023 г., сумата от 179,21 лева, представляваща възнаградителна лихва за периода от 07.04.2023 г. до 06.10.2023 г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на предявяване на насрещния иск до окончателното изплащане на вземането.

По отношение на предявените иски по чл. 26 и чл. 55 от ЗЗД /по договора за кредит от 15.08.2022 г./, ответното дружество, чрез надлежно упълномощен пълномощник, депозира отговор, в който изразява становище за неоснователност на предявените иски. Оспорва изцяло твърденията на ищцовата страна, като счита, че

процесната клауза е валидна и не страда от пороците, релевиращи от ищцовата страна. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени.

Претендират се и сторените по делото разноси.

В проведеното съдебно заседание ищцата не се явява и представлява, от процесуалния представител е депозирана молба, с която моли за уважаване не предявените първоначални искове и отхвърляне на насрещния иск, като излага становище по основателността на същия.

От ответното дружество чрез процесуалния представител е депозирана молба, с която се оспорват предявените искове, прави искане за тяхното отхвърляне като неоснователни, като се поддържа предявения насрещен иск, моли се за негово уважаване, като в условията на евентуалност се прави искане ищцата да бъде осъдена да заплати остатъка от чистата стойност на кредита.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно в казуса, че на 24.02.2023 г. и 15.08.2022 г., страните са сключили договор за кредит № 819449, въз основа на който на ищцата е предоставен кредит в размер на 1400 лв., със срок на погасяване до 06.10.2023 г., размер на погасителна вноска – 3 вноски по 21,81 лева и 13 вноски по 119,80 лева, с фиксиран лихвен процент 40,05 %, ГПР 49,64 % и общо задължение 1 622,83 лева, и договор за кредит № 721357, въз основа на който на ищцата е предоставен кредит в размер на 400 лв., със срок на погасяване до 22.08.2022 г., размер на погасителна вноска – 1 /една/ вноска по 3,12 лева и 10 вноски по 41,73 лева, с фиксиран лихвен процент 40,05 %, ГПР 49,78 % и общо задължение 420,42 лева

В чл.5 и от двата цитирани договора е уговорено, че страните се споразумяват, договорът за кредит да бъде обезпечен с поне едно от посочените: безусловна банкова гаранция, издадена от лицензирана от БНБ търговска банка за период от сключване на договора за кредит до изтичане на 6 /шест/ месеца от падежа на последната редовна погасителна вноска по погасяване на кредита и обезпечаваша задължение в размер на два пъти общата сума за плащане по договора за кредит, включваща договорената главница и лихва, или поръчителство на едно или две физически лица, които отговарят кумулативно на следните условия: при един поръчител – осигурителният доход следва да е в размер на не по-малко от 7 /седем/ пъти размера на минималната работна заплата за страната, а при двама поръчители – размерът на осигурителния доход на всеки от тях следва да е в размер на не по-малко от 4 /четири/ пъти минималната работна заплата за страната; да не са поръчители по други договори за кредит, сключени с кредитора; да не са кредитополучатели по договори за кредит, сключен с кредитора, по които е налице неизпълнение; да нямат кредити към банки или финансови институции с класификация, различна от "Редовен", както по активни, така

и по погасени задължения съгласно справочните данни на ЦКР към БНБ; да представят служебна бележка от работодателя си или друг съответен документ, удостоверяващ размера на получавания от тях доход. Съгласно чл. 11 от процесните договори за кредит, ако кредитополучателят не предостави уговореното обезпечение в тридневен срок от сключване на договора или представеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в договора за кредит, кредитополучателят дължи на кредитора неустойка в размер на 1 129,71 лева по Договор за кредит № 819449, която ще бъде заплатена разсрочено съгласно приложения погасителен план, а именно на 16 вноски. Така общо дължимата сума по кредита възлиза на сумата от 2 752 лева, а по Договор за кредит № 721357 дължи неустойка в размер на 118,58 лева, която ще бъде заплатена разсрочено съгласно приложения погасителен план, а именно на 11 вноски, като общо дължимата сума по кредита възлиза на 539 лева.

По делото са представени и всички приложения към договора за заем – погасителен план и индивидуалния условия по договора (Приложение № 1).

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 26 от ЗЗД, съдът намира следното:

Ищецът е предявил установителен иск за нищожност на неустоечна клауза предвидена в чл.11 от Договор за потребителски кредит, поради заобикаляне на закона – чл.26, ал.1, пр.2 от ЗЗД във връзка с чл.11, ал.1, т.10 и чл.19, ал.4 от ЗПК, противоречие с добрите нрави – чл.26, ал.1, пр.3 и неправомерност – чл.143, ал.2, т.5 от ЗЗП във връзка с чл.146, ал.1 от ЗЗП. В негова тежест е да установи при условията на пълно и главно доказване по делото наличието на сочените основания за нищожност на клаузата за неустойка.

Уговорената между страните неустойка, вписана в новелата на чл.11 от договора за потребителски кредит, е за неизпълнение на задължението на кредитополучателя да предостави на кредитора обезпечение на дълга. Това задължение е непарично.

От неизпълнението му не произтича пряка вреда за кредитора. Неблагоприятните последици за него са свързани с евентуални затруднения при събиране на необезпеченото вземане. Те могат да настъпят едва след падежа на задължението. Но дори и след това за кредитора е налице интерес от обезпечаване на дълга, тъй като ще разполага с допълнителна гаранция за събиране на вземането. С оглед на това поставянето на твърде кратък срок за предоставяне на обезпечение – три дни от сключване на договора, е нелогично и икономически необосновано. Уговарянето на такъв срок, завишените изисквания, на които трябва да отговарят поръчителите, както и непосилните условия за представяне на банкова гаранция в размер на два пъти общата сума за плащане по договора за кредит, показват, че

единствената цел на неустойката е различна от присъщата ѝ по закон функция да обезпечи изпълнението и да обезщети и санкционира неизпълнението. За кредитора е предварително ясно, че кредитополучателят трудно би могъл да осигури което и да е било от исканите обезпечения и е почти сигурно, че ще дължи неустойка. Следователно действителната цел на тази неустойка е да породи допълнително парично задължение за заемателя, наред с това да върне главницата и да заплати възнаградителна лихва, а това прави неустойката нищожна съгласно застъпеното в Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС.

Също така неустоечната клауза е формулирана по такъв начин, че да заобикаля императивните законови разпоредби на чл. 11, ал. 1, т. 10 и чл. 19, ал. 4 от ЗПК, регламентиращи разходите по кредита. Заплащането на неустойката представлява скрит косвен разход за кредитополучателя, който е свързан с кредита и увеличава цената му. Тя няма характеристиките на възнаградителна лихва, тъй като не зависи от размера на заемната сума и от срока за ползване на кредита, но неминуемо води до възникване на допълнителни разходи за кредитополучателя, които са били известни на кредитора към момента на сключване на договора за кредит и е трябвало да бъдат включени в ГПР на основание чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК. В случая това не е сторено, като по този начин отразеният в договора размер на ГПР се оказва неверен, а посочената стойност на ГПР е в пъти по-ниска от действителната такава. Това, освен че заблуждава потребителя за реалната икономическа тежест на кредита, заобикаля императивното изискване на чл. 19, ал. 4 от ЗПК за максималния допустим размер на разходите по кредита и противоречи на задължителното изискване на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК за посочване на размера на ГПР в договора за потребителски кредит.

На следващо място същата клауза противоречи на добрите нрави съгласно чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД и е неравнопоставена по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5, тъй като задължава кредитополучателя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Достатъчно е да се посочи, че размерът на главницата е 1 400 лв., а на неустойката – 1 129,17 лева по Договора за кредит сключен на 24.02.2023 г., което е 80,65 % от размера на отпуснатия кредит. По сключения между страните Договор за кредит от 15.08.2022 г., размерът на главницата е 400 лева, а размерът на неустойка 118,58 лева, което е почти 30 % от размера на отпуснатия кредит. Налице е значителна нееквивалентност на насрещните престации в ущърб на потребителя. По този начин неравнопоставено се третира икономически по-слабият участник в оборота и се използва недостига на материални средства у него за облагодетелстване на другата страна по сделката. Това противоречи на установените в гражданския и търговския оборот неписани правила за добросъвестност, накърнява принципа на справедливост и равнопоставеност между гражданскоправните субекти и за еквивалентност на престациите по двустранни договори.

С оглед на изложеното неустоечната клауза са явява нищожна, като заобикаляща закона, накърняваща добрите нрави и неравноправност.

Нищожността на неустоечната клауза не влече след себе си нищожност на целия договор, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна и от друга страна, договорът би бил действителен дори да не беше предвидена неустойка за непредоставяне на обезпечение.

Предвид изложеното съдът намира предявените искове нищожност на неустойка по чл. 11 от процесните Договори за кредит, предвиждаща заплащането на неустойка съответно в размер на 1 129,17 лева и 118,58 лева, за основателни и доказани, поради което и следва да бъдат уважени.

По иска по [чл. 55 ЗЗД](#), съдът намира следното:

Предвид извода на съда за нищожност на клаузата за неустойка, престираното въз основа на тази клауза подлежи на връщане при начална липса на основание. От представените от ищцата платежни нареждания, същата по Договор за потребителски кредит от 15.08.2022 г. е извършила плащания в общ размер на 449 лева, с които са заплатени 400 лева – главница, 20,42 лева – лихви и 28,58 лева - неустойка. Въз основа на гореизложеното, съдът намира, че е налице фактическия състав на чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, поради което и иска се явява основателен /виж Решение № 187/17.10.2022 г. по В.Гр.д.№ 220/2022 г. на ОС-Ловеч/.

По насрещния иск:

Ответникът е предявил насрещен осъдителен иск с правно основание чл.9 от ЗПК във връзка с чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД за заплащане на главница и договорна лихва по Договор за потребителски кредит от 24.02.2023 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

За основателността на насрещния иск в тежест на ответника е установи при условията на пълно и главно доказване по делото съществуването на валидно облигационно правоотношение между страните по договор за потребителски кредит, предоставяне на заемната сума на ищеца и размера на непогасените задължения по кредита.

Сключеният между страните договор има характеристиките на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗПК. Поради това неговата действителност следва да се съобрази на първо място с изискванията на специалния закон – ЗПК и на следващо място – с общите изисквания за валидност на договорите съгласно ЗЗД, за което на основание ТР № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС съдът следи и служебно, ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства, в каквато връзка са и наведените възражения в отговор на насрещната

искова молба от процесуалния представител на ищцата.

Съгласно чл. 22 от ЗПК във връзка с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако не е посочен ГПР по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Посочването на размера на ГПР в договора за потребителски кредит е необходимо, защото дава на потребителя ясна представа за реалната цена на финансовата услуга и му позволява да прецени икономическите последици от сключване на договора. Поради това посочването на ГПР е условие за действителността на самия договор за потребителски кредит, а неспазването му има за резултат недействителност на договора съгласно чл. 22 от ЗПК. Според § 1, т. 2 от ДР на ЗПК "общата сума, дължима от потребителя" представлява сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита на потребителя, които пък представляват всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

В процесния договор за потребителски кредит е посочен размер на ГПР от 49,64 %, но този размер не отговаря на действителните разходи, които кредитополучателят ще направи във връзка с кредита, тъй като не е включена дължимата неустойка за непредоставяне на обезпечение. Това противоречи на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК и води до недействителност на договора за потребителски кредит на основание чл. 22 от ЗПК.

Договорът за потребителски кредит също така противоречи на добрите нрави предвид размера на уговорения лихвен процент. Съгласно установената съдебна практика клаузата за заплащане на възнаградителна лихва противоречи на добрите нрави, когато надвишава три пъти размера на законната лихва за забава, а по обезпечените кредити – два пъти. Към момента на сключване на договора за потребителски кредит – 24.03.2023 г., размерът на законната лихва по просрочени парични задължения, определена по реда на чл. 1, ал. 1 от ПМС № 426 от 18.12.2014 г., е 12,17 %. Дори да се приеме, че кредитът не е обезпечен, тъй като предвиденото в договора обезпечение не е предоставено от кредитополучателя, то максималният размер, до който може да бъде уговаряна възнаградителна лихва е 36,51 %. Уговореният в случая ГЛП е 40,05 % и надхвърля допустимия съгласно морала размер, противоречи на добрите нрави, на принципа за справедливост и добросъвестност в

гражданския и търговския оборот и за еквивалентност на насрещните престации. Възнаградителната лихва е съществен елемент от съдържанието на договора за потребителски кредит, предоставен от кредитна институция, предоставяща заеми по занятие, което изключва възможността да бъде сключен без уговорката за заплащане на възнаградителна лихва. Липсват и повелителни правила на закона, които да заместят нищожната клауза на договора, поради което договорът за потребителски кредит е нищожен съгласно чл. 26, ал. 4 от ЗЗД.

Съгласно чл. 23 от ЗПК когато договорът за потребителски кредит бъде обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Чистата стойност на кредита по смисъла на чл. 23 от ЗПК е 1 400 лв. От тази сума следва да бъдат приспаднати направените плащания по кредита в размер на 622 лв. Остава дължима сума в размер на 778 лв., която следва да бъде присъдена в полза на ответника по предявения от него насрещен иск.

По изложените съображения предявените от ищеца искове за нищожност на неустоечната клауза следва да бъдат изцяло уважени като основателен, предявения осъдителен иск по чл. 55 от ЗЗД също подлежи изцяло на уважаване, а насрещният осъдителен иск на ответника следва да бъде уважен до размера от 778 лв., а за разликата над тази сума до предявения размер от 1 400 лева, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен, като следва да бъде отхвърлена и претенцията касаеща заплащане на договорна лихва по процесния договор за кредит.

Следва да бъде уважено и искането по насрещната претенция за присъждане на законна лихва върху уважения размер на главницата, считано от датата на предявяване на насрещния иск до окончателното плащане.

Относно разноските:

По главните искове на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищцата следва да се присъдят сторените по делото разноски за държавна такса в общ размер на 150 лв., а на основание чл.38, ал.2 във връзка с ал. 1, т. 2 от ЗАдв. в полза на пълномощника му следва да се присъди адвокатско възнаграждение в минимален размер с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото. На основание §2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения адвокатското възнаграждение следва да се присъди с включен ДДС, тъй като адв. Д. М. от АК - П. е регистриран по ДДС, за което са представени и надлежни доказателства, а именно: удостоверение за регистрация по ДДС.

След като съобрази направеното възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът намира, че ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. Д. В. М., сумата от общо 1 455,50 лева с вкл. ДДС, представляваща възнаграждение за осъщественото от него процесуално представителство, защита и съдействие по настоящото дело, определено според размерите на всеки от съединените

искове и по правилата на чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата /ЗАДв./, вр. чл. 2, ал. 2 и ал. 5 от ЗАДв., вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията й действаща към момента на определяне на възнаграждението от съда, тъй като при сключване на договорите последното не е определено с оглед приложение на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв.

По отношение на направеното възражение от ответната страна относно присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по представен договор за безплатна правна помощ, съдът намира следното:

По делото са ангажирани договори за правна защита и съдействие /л.70 по Гр.д. № 1099/23 г. и л.56 по Гр.д.№ 1195/23 г./, в който страните по упълномощителната сделка – ищцата, от една страна и съответният адвокат, от друга страна, са направили съвпадащи изявления, че правната помощ се предоставя като безплатна поради това, че ищцата е материално затруднена – чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. В тази връзка са Решение № 374/23.03.2023 г. на П.ски окръжен съд по в. гр. д. № 354/2023 г., вкл. цитираните в него Определение № 708/05.11.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4891/2015 г., IV г. о., Определение № 442 от 28.06.2019 г. по т. д. № 502/2019 г., II т. о., в които се сочи, че преценката дали да се окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено, или не, се извършва не от съда, а от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента.

Направеното искане в условията на евентуалност да не бъдат присъждани повече разноски от вече присъдените, съдът намира за неоснователно.

Цитираните от процесуалния представител на ответната страна решения постановени от СГС и СРС касаят образувани производства между страни по едни и същи договорни отношения. В настоящия случай двете образувани производства /настоящото и съединеното такова/ действително касаят договорни отношения между едни и същи страни, но по различни договори за потребителски кредит.

По насрещния иск на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ответника следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение съобразно уважената част от насрещната искова претенция, възлизащи на сума в размер на 200,02 лева, а в полза на пълномощника на ищеца – разноски за адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от ЗАДв. съразмерно на отхвърлената част от насрещната искова претенция в размер на 278,78 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на уговорената неустойка по чл. 11 от Договор за потребителски кредит № 819449/24.02.2023 г., сключен между В. М. Н. и „Сити Кеш“ ООД, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 1 129,17 лева, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 143, ал. 1 и чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, поради нарушение на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗПК, както и поради противоречието ѝ с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД.

ОСЪЖДА В. М. Н., ЕГН: ***** от с. Б., общ.П., **да заплати** на "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК: 202531869, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "Славянска", № 29, ет. 7, представлявано от управителя Николай Пенчев Пенчев, **сумата от 778** (седемстотин седемдесет и осем) лева, представляваща чистата сума, предоставена по Договор за потребителски кредит № 819449 от 24.03.2023 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на насрещната искова молба до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** насрещния иск за разликата над 778 /седемстотин седемдесет и осем/ лева до предявения размер от 1 579,21 / хиляда петстотин седемдесет и девет лева и двадесет и една стотинки/ лева.

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на уговорената неустойка по чл. 11 от Договор за потребителски кредит № 721357/15.08.2022 г., сключен между В. М. Н. и „Сити Кеш“ ООД, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 118,58 лева, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 143, ал. 1 и чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, поради нарушение на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗПК, както и поради противоречието ѝ с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД.

ОСЪЖДА на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК: 202531869, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Николай Пенчев Пенчев, **да заплати** на В. М. Н., ЕГН: ***** от с. Б., общ.П., **сумата от 28,58** /двадесет и осем лева и петдесет и осем стотинки/ лева, представляваща недължимо платена като неустойка по Договор за потребителски кредит № 721357 от 15.08.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.09.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК: 202531869, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Николай Пенчев Пенчев, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, **да заплати** на В. М. Н., ЕГН: ***** от с. Б., общ.П., **сумата от 150** /сто и петдесет/ лева, представляваща направени по делото разноски.

На основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата, ОСЪЖДА „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК: 202531869, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, представлявано от Николай Пенчев Пенчев, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Д. М. от АК - П., процесуален представител на ищцовата страна, **сумата от 1 734,28** /хиляда седемстотин тридесет и четири лева и двадесет и осем стотинки/ лева,

адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по предявените иски.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК В. М. Н., ЕГН: ***** от с. Б., общ.П., да **заплати** на "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "Славянска", № 29, ет. 7, представлявано от управителя Николай Пенчев Пенчев, сторени по делото разноси по насрещния иск в размер на 200,02 /двеста лева и две стотинки/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд–гр.Б., в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____